

Διδάσκοντας και εφαρμόζοντας την κοινωνική καινοτομία στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Τα Πανεπιστήμια ως οδηγοί της κοινωνικής καινοτομίας.

Rev. Eugene-Engenios (Emmanouil) Georgantakis, Ph.D. - π. Ευγένιος (Εμμανουήλ) Γεωργαντάκης, Δρ. Μέλος ΑΛΛΗΛΟΝ

Εμμανουήλ (π. Ευγένιος) Γεωργαντάκης κατέχει Ph.D. (Διδακτορικό) και Th.M. (Μεταπτυχιακό) από της Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Έχει προπτυχιακό (BA. & Th.B.) και Δίπλωμα Βυζαντινής μουσικής από την Ελλάδα. Επίσης, είναι υπ. Διδάκτωρ ΕΚΠΑ.

[Eugene Georgantakis | LinkedIn](#)

Περίληψη

Τα Πανεπιστήμια (η τριτοβάθμια εκπαίδευση) είναι ο οιακοστρόφος των νέων. Η κοινωνική καινοτομία είναι η ελπίδα για ένα καλό μέλλον. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η παγκόσμια αγορά παίζουν ξεκάθαρο και καθοριστικό ρόλο στην κοινωνική καινοτομία. Τα πανεπιστήμια πρέπει να προετοιμάζουν τους νέους, την επόμενη γενεά, να αποκτήσουν εμπειρίες και δεξιότητες πάνω στην κοινωνική καινοτομία; Μια κοινωνία πρέπει να έχει ανάπτυξη κοινωνική, οικονομική, πολιτισμική, κτλ., σε οικογενειακό, τοπικό, περιφερειακό, εθνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο; Η κοινωνική καινοτομία είναι κάτι θεωρητικό ή πρακτικό; Έχει οφέλη η διδασκαλία και η εφαρμογή της κοινωνικής καινοτομίας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση;

Τα Πανεπιστήμια (η τριτοβάθμια εκπαίδευση) είναι ο οιακοστρόφος των νέων. Η σωστή ποδηγέτηση των νέων, θα αποτελέσει ορόσημο στην μελλοντική επαγγελματική πορεία τους. Η κοινωνική καινοτομία είναι η ελπίδα για ένα καλό μέλλον. Η Ευρωπαϊκή Ένωση παίζει ξεκάθαρο και καθοριστικό ρόλο στην κοινωνική καινοτομία. Κοινωνική καινοτομία ονομάζεται μια νέα λύση σε ένα κοινωνικό πρόβλημα, που είναι πιο αποδοτική, πιο αποτελεσματική, πιο βιώσιμη σε σχέση με τις υπάρχουσες λύσεις. Η κοινωνική καινοτομία μπορεί να είναι ένα προϊόν, μια παραγωγή, μια διαδικασία ή τεχνολογία, μια αξία, μια ιδέα, μια νομοθεσία, ένα κοινωνικό κίνημα, μια παρέμβαση ή κάποιος συνδυασμός των παραπάνω. Ο όρος κοινωνική καινοτομία καθιερώθηκε επιστημονικά, στις αρχές της δεκαετίας του '90 από το ερευνητικό πρόγραμμα Social Innovation, Governance and Community (SINGOCOM).

Τα πανεπιστήμια πρέπει να προετοιμάζουν τους νέους, την επόμενη γενεά, να αποκτήσουν εμπειρίες και δεξιότητες πάνω στην κοινωνική καινοτομία. Μια κοινωνία πρέπει να έχει ανάπτυξη κοινωνική, οικονομική, πολιτισμική, κτλ. σε οικογενειακό, τοπικό, περιφερειακό, εθνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Η κοινωνική καινοτομία δεν είναι κάτι θεωρητικό, αλλά πρακτικό, η οποία χρειάζεται σε κάθε φοιτητή, για να διάγει με επιτυχία τον επαγγελματικό του στίβο.

Η αναγκαιότητα της κοινωνικής καινοτομίας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι πασιφανής. Η κοινωνική καινοτομία βοηθάει στο όραμα, τον προσδιορισμό και την μετάβαση από το παρόν στο μέλλον. Οι φοιτητές πρέπει να ενημερώνονται, εν προκειμένω, σχετικά με τις κοινωνικές καινοτομίες για την διασφάλιση του μέλλοντος. Είναι ευχής έργο η εφαρμογή της κοινωνικής καινοτομίας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση χρησιμοποιώντας σύγχρονες τεχνολογικές εφαρμογές όπως: videos, 3D printing, τηλεμαθήματα, ψηφιακά εκπαιδευτικά εγχειρίδια, χρήση μαζικών ανοικτών διαδικτυακών μαθημάτων (φοιτητές από όλο τον κόσμο), κτλ. Η κοινωνική καινοτομία στα πανεπιστήμια είναι η σύγχρονη πραγματικότητα στην μελλοντική αγορά εργασίας. Βοηθάει ώστε ο φοιτητής, να καλλιεργήσει την κριτική του σκέψη, έτσι ώστε να μπορεί, να επιλύσει προβλήματα του μέλλοντος, χρησιμοποιώντας την τεχνολογική μάθηση και την κοινωνική καινοτομία. Η χρήση κοινωνικής καινοτομίας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, έχει να κάνει με τη βελτίωση της εκπαίδευσης, προκειμένου στο άμεσο μέλλον οι νυν φοιτητές, μελλοντικοί πολίτες, να ενταχθούν στην κοινωνία, αφού η κοινωνική καινοτομία επηρεάζει άμεσα πολιτισμικά, κοινωνικά, οικονομικά, θρησκευτικά την κοινωνία μας. Οι φοιτητές πρέπει να μάθουν την εφαρμογή της κοινωνικής καινοτομίας. Η κοινωνική καινοτομία σχετίζεται με την βιώσιμη ανάπτυξη, την κοινωνική προστασία, την οικονομική-κοινωνική ισότητα των φύλων, φυλών, θρησκευτικών ομάδων, σεξουαλικών προσανατολισμών, κοινωνικών ομάδων, κτλ., χωρίς διακρίσεις, μισαλλοδοξίες, φανατισμούς και ρατσισμούς. Σχετίζεται, επίσης, στην καλύτερηση της ποιότητας ζωής, της συνθήκης διαβίωσης και βιωσιμότητας, της βελτίωσης και ανάπτυξης της υγείας, της αντιμετώπισης κρίσιμων προβλημάτων όπως η φτώχεια, η ανεργία, κτλ. και τέλος της αναβάθμισης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Τα πανεπιστήμια ως οδηγοί της κοινωνικής καινοτομίας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση:

- Πρώτον, παιδαγωγική καινοτομία: η αλλαγή στυλ στη διδασκαλία και στην οργάνωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, όπως η εισαγωγή καινοτόμων μοντέλων εκπαίδευσης που μετατρέπουν τον χαρακτήρα της εκπαίδευσης σε σημαντικό εργαλείο που δύναται να χαρακτηρίσει το πανεπιστήμιο, ως οργανισμό προσανατολισμένο στο μέλλον.

- Δεύτερον, επιστημονική και μεθοδολογική καινοτομία: η ενημέρωση του περιεχομένου των πανεπιστημιακών προγραμμάτων σύμφωνα με τους πιο επίκαιρους και αξιόπιστους εγχώριους και ξένους μελετητές. Παράλληλα σε αυτό αφορά την εισαγωγή καινοτόμων μαθημάτων, αλλά και τη δημιουργία σύγχρονου διδακτικού υλικού (νέα εγχειρίδια, προγράμματα, κατάλληλη και επικαιροποιημένη επιστημονική και μεθοδολογική υποστήριξη).

- Τρίτον, εκπαίδευση και τεχνολογική καινοτομία: η χρήση νέων ή βελτιωμένων τεχνολογιών μάθησης (όπως η εξ' αποστάσεως εκπαίδευση ή διαδικτυακή μάθηση (e-learning), τεχνολογία διαδικτύου, οργανωμένη τεχνολογία κ.λπ.). Η παραπάνω καινοτομία παρέχει στους φοιτητές και στους πανεπιστημιακούς καθηγητές πρόσβαση σε ηλεκτρονικές βιβλιοθήκες και στη δημιουργία ειδικών ψηφιακών πλατφορμών, για την καλύτερη προώθηση της εκπαιδευτικής διαδικασίας σε ένα ενιαίο πανεπιστημιακό πληροφοριακό σύστημα.

Μια πολύ ενδιαφέρουσα πτυχή, σχετικά με την χρήση, των νέων τεχνολογιών ως προς την ανάδειξη της καινοτομίας στο χώρο της εκπαίδευσης, θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε, πως είναι η χρήση της ρομποτικής. Μέσα από ειδικά συστήματα και προγράμματα ρομποτικής υπάρχει η δυνατότητα της ανάπτυξης ειδικών εφαρμογών με τις οποίες, οι πανεπιστημιακοί μπορούν πια να καταστήσουν ευκολότερο το έργο τους, κατά τη διαδικασία της διδασκαλίας των φοιτητών. Η χρήση της ρομποτικής έχει κάποια οφέλη στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, όπως είναι η ψυχαγωγία και η άμεση εμπειρία των φοιτητών, ο πειραματισμός, αλλά και η ενεργή συμμετοχή.

Διδάσκοντας και εφαρμόζοντας την κοινωνική καινοτομία στην τριτοβάθμια εκπαίδευση επιφέρει κάποιους βασικούς άξονες ανάπτυξης της κοινωνικής καινοτομίας στην εκπαίδευση. Μέσα από την χρήση των σύγχρονων τεχνολογικών, εφαρμογών, επέρχεται η πρόοδος της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η κοινωνική καινοτομία είναι πολύπτυχη, συνοδεύεται έντονα από το στοιχείο της κοινωνικής άνθησης, εμπλουτισμού, ευδοκίμησης, προαγωγής, γιγάντωσης και εκσυγχρονισμού της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Τα Πανεπιστήμια είναι οι οδηγοί της κοινωνικής καινοτομίας. Η κοινωνική καινοτομία είναι απαραίτητη στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Τα πανεπιστήμια μας βοηθούν να μην ξεχνάμε το παρελθόν, να νοιαζόμαστε και να δουλεύουμε για το παρόν και να προετοιμαζόμαστε για το μέλλον. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι συνυφασμένη με την κοινωνική καινοτομία.

Βιβλιογραφία

Ελληνική Βιβλιογραφία:

Ανδριώτης Κ., (2003). Ποσοτική Έρευνα και Ανάλυση Δεδομένων με την Χρήση του SPSS 11.5, Αθήνα:Κλειδάριθμος. Βαβουράκη Α., (2006). Εκπαιδευτική καινοτομία και αξιοποίηση των τεχνολογιών της πληροφορίας και της επικοινωνίας στην εκπαίδευση – Επιμόρφωση εκπαιδευτικών ή αλληλεπιδραστικός επαγγελματισμός; Στο Μπαγάκης, Γ. (επιμ.), Εκπαιδευτικές αλλαγές, η παρέμβαση του εκπαιδευτικού και του σχολείου, σ. 389-397. Αθήνα: Μεταίχμιο. Δημητρακοπούλου Αγγ., (2002). Οι Τεχνολογίες της Πληροφορίας και της Επικοινωνίας στην Εκπαίδευση, Πρακτικά 3ου Πανελλήνιου Συνεδρίου με διεθνή συμμετοχή, Ρόδος, 26-29 Σεπτεμβρίου 2002, Αθήνα: Καστανιώτης. Καπραβέλου Αλ., (2011). «Η σημασία των θεωριών μάθησης στο πλαίσιο των ΤΠΕ στην Εκπαίδευση», στο Open Education – The Journal for Open and Distance Education and Educational Technology, Volume 7, Number 1: 98 -117. Καραμπέλας Κ., Kelly A., & Φωκιάλη Π., (2006). «Η αλληλεπίδραση και η επικοινωνία μέσα στο σχολικό χώρο ως ουσιώδης προϋπόθεση για επιτυχημένη και βιώσιμη εκπαιδευτική αλλαγή», στο Γ. Μπαγάκης (επιμέλεια). Εκπαιδευτικές αλλαγές, η παρέμβαση του εκπαιδευτικού και του σχολείου, Αθήνα: Μεταίχμιο. Κόμης Β.Ι., (2004). Εισαγωγή στις Εκπαιδευτικές Εφαρμογές των Τεχνολογιών της Πληροφορίας και των Επικοινωνιών, Αθήνα: Εκδόσεις Νέων Τεχνολογιών. Κοντάκος Α., & Αγγελάκου Ε.Π., (2016). «Από τις θεωρίες του σχολείου στη σχολική ανάπτυξη», στο Θέματα Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού (Όγδοος Τόμος) – Συστημική ανάπτυξη εκπαιδευτικών μονάδων: τεχνολογική και παιδαγωγική συνύφανση, Αθήνα: Διαδράση. Κρουσταλάκης Γ., (1998). Παιδιά με ιδιαίτερες ανάγκες στην οικογένεια και το σχολείο - Ψυχοπαιδαγωγική Παρέμβαση, Γ έκδοση, Αθήνα: έκδοση του ίδιου. Κυριακώδη Δ., & Τζιμογιάννης Α., (2015). Οι εκπαιδευτικές καινοτομίες στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση: Μελέτη των βραβευμένων έργων της δράσης «Θεσμός Αριστείας και Ανάδειξη Καλών Πρακτικών», στο Θέματα Επιστημών και Τεχνολογίας στην Εκπαίδευση, 8(3): 123 – 151. Λαΐνας Α., (2000). «Διοίκηση και προγραμματισμός σχολικών μονάδων: επιστημονικές προσεγγίσεις και ελληνική πραγματικότητα», στο Παπαναούμ Ζ., (επιμέλεια). Ο Προγραμματισμός του εκπαιδευτικού

έργου στη σχολική μονάδα, Θεσσαλονίκη: Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Ξένη Βιβλιογραφία:

Alimisis D., (2009). Teacher Education on Robotics -Enhanced Constructivist Pedagogical Methods, Athens: ASPETE.
 Arbaugh J., (2000). "Virtual classroom characteristics and student satisfaction with internet- based MBA courses," J. Manage. Educ., vol. 24, no. 1, pp. 32–54.
 Balnaves M., & Caputi P., (2001). Introduction to Quantitative research Methods, London: SAGE.
 Barber M., Katelny D., Rizvi S., & Summers I., (2013). An avalanche is coming: Higher Education and the Revolution ahead, London UK: Institute for Public Policy Research.
 Bates T., & Sangra A., (2013). Managing Technology in Higher Education. Strategies for Transforming Teaching and Learning, San Francisco California: Wiley – Jossey Bass.
 Carswell L., Thomas P., Petre M., Price B., and Richards M., (1999). "Understanding the 'electronic' student: Analysis of functional requirements for distributed education," Journal of Asynchronous Learning Networks, vol. 3, no. 1, pp. 7–18.
 Chiuli R.M., (1999). Quantitative Analysis: An Introduction, London: Routledge.
 Creswell J.W., Guetterman T.C., (2019). Educational Research: Planning, Conducting and Evaluating Quantitative and Qualitative Research, London: Pearson.
 Dumcius R., Peeters J., Hayes N., Van Landeghem G., Siarova H., Pecukonyte L., Generic I., Hulpia H., (2014). Study on the effective use of early childhood education and care (ECEC) in preventing early school leaving (ESL): Annex 1. Literature review, Publications Office of the European Union, Luxembourg.
 Varma K., Husik F., Linn M., (2004). Targeted support for using technology – entranced science inquiry modules. Journal of Science Education and Technology, 17, p.p. 341 -356.
 Wyatt – Smith C., Klenowski V., Colbert P., (2014). Designing Assessment for Quality Learning, New York: Springer.